

El nostre camí:

la independència de la classe obrera

Comunistes Catalans-Partit Comunista dels Pobles d'Espanya porta mesos analitzant l'actual relació entre Catalunya i Espanya i el «procés»: qui el duu a terme, cap a on va i si té quelcom positiu per a la classe obrera i el poble treballador.

Aquest document, fruit d'un intens debat intern, intenta traslladar al conjunt del poble la tesi que la nostra organització conclou respecte l'actual situació política que viu Catalunya. Les següents reflexions s'enquadren en dins de la Campanya política que titulem "*El nostre camí: la independència de la classe obrera*", amb la qual volem afavorir la classe obrera avanci cap a la seva pròpia independència política per conquerir un món fet a la seva mida, per la classe obrera i per a la classe obrera.

Espanya i Catalunya, alguns conceptes per fer possible un anàlisi per a la classe obrera

Per poder entendre la situació en què es troba **la relació entre Catalunya i Espanya**, i quina és la proposta del Partit Comunista al respecte, hem de fer un cop d'ull al desenvolupament històric de la nació catalana i de les diverses classes socials que la conformen.

Les **classes socials** són els grups

humans que **s'agrupen sota els mateixos interessos econòmics en funció del lloc que ocupen en unes determinades relacions de producció, que en l'actual època és circumscruen dins del sistema capitalista**. Per tant, les classes socials actuen en un conflicte permanent d'interessos contraposats, en el marc d'una **lluita de classes**, en un sentit o un altre, provocant canvis socials en benefici d'una classe o una altra.

L'Espanya precapitalista no tenia absolutament res a veure amb la idea que el franquisme va intentar transmetre. La idea d'una nació espanyola cohesionada i immutable creada pels reis catòlics és una gran mentida. **L'Espanya** feudal precapitalista, igual que molts estats veïns, era un **conglomerat de pobles** amb les seves cultures i les seves llengües.

La **nació** és una comunitat humana estable amb una **base idiomàtica, territorial, econòmica i psicològica/cultural comuna**; neix de la mà del desenvolupament capitalista, i en el cas d'Espanya, concretament al segle XIX. És l'aparició d'una necessitat material, a saber, un mercat nacional de la mà de la burgesia, el que empeny a una confluència lingüística i psicològica/cultural d'un poble. Amb una voluntat política conseqüent a la burgesia ascendent, es va impulsar

una unitat de criteris mercantils, uns aranzels que protegissin aquest mercat i apuntalés la dominació burgesa. Tot això va empènyer la fusió de diversos pobles i cultures en la consolidació d'Estats-nació.

La Dialèctica (l'estudi del canvi) en la qüestió nacional a Espanya

Les nacions no són quelcom etern o immutable, sinó que **són un producte històric** determinat, amb un naixement, evolució i desaparició en funció del desenvolupament de les societats i, fonamentalment, del desenvolupament econòmic esdevingut a partir de l'activitat i la lluita de les classes, que és el que mou la resta.

Espanya té certes particularitats en aquesta norma històrica si la comparem amb la resta de d'estats europeus occidentals, el seu entorn més immediat i un dels principals

espais on el capitalisme més s'ha desenvolupat.

Espanya va tenir certes dificultats en assentar el progrés capitalista enfront de les reminiscències de les relacions feudals. A principis del segle XIX, les rèmores del feudalisme encara eren presents a gran part del territori i a la capital, el centre de poder. La **burgèsia centralista**, molt abocada a unes relacions **rendistes i poc productives** no aportava les mateixes dinàmiques que les d'una **burgèsia catalana més avançada en el procés d'industrialització**. Les relacions de producció capitalista més desenvolupades van entrar des de la perifèria, fonamentalment a Catalunya i al País Basc.

Com hem dit, les dinàmiques capitalistes engendren Estats-nació, però en el cas espanyol, el desenvolupament capitalista estava molt territorialitzat i a la perifèria s'hi trobava el major desenvolupament de les forces productives, amb la qual cosa el que succeeix és **l'aparició de projectes nacionals al marge de l'espanyol**.

Quan la burgesia espanyola intenta crear un marc nacional únic a tot l'estat es troba que ja hi ha mercats nacionals creats, amb burgesies pròpies, amb interessos propis i amb un desenvolupament nacional molt avançat. La creació d'un Estat-nació amb una única llengua, cultura i marc econòmic xoca frontalment amb l'existència d'altres marcs nacionals consolidats. **El projecte de constituir Espanya com un Estat-nació s'ha materialitzat de forma peculiar, diferent i no completament resolta comparat-ho amb altres casos del entorn europeu**.

Catalunya, nació i projecte burgès en conflicte amb el projecte d'Estat-nació espanyol

El **procés de creació de la nació catalana** va venir de la mà d'una burgesia que només responia als seus interessos de crear un mercat econòmic determinat. Així, per exemple, veiem com ja a principis del segle XIX, en el marc de la

Renaixença, es reforça i recupera la llengua i cultura catalanes que venien d'un període de decadència.

Al consolidar-se el capitalisme a Espanya, els interessos de la burgesia central xoquen durant dècades amb els de les burgesies perifèriques. Des de finals del segle XIX, amb l'aparició del catalanisme polític, molt preocupat per defensar les polítiques econòmiques proteccionistes, i durant tot el segle XX, la confrontació nacional és un característica pròpia de l'intent de construcció de l'Estat-nació espanyol. Sota la confrontació nacional, hi ha el **segell de classe de la confrontació d'interessos entre diferents burgesies. Aquest conflicte es dona en un marc d'unitat i lluita**, i arrossega darrere seu a les capes populars que, de forma totalment legítima, intenten defensar el seu patrimoni cultural i la seva identitat.

En aquesta relació d'unitat i lluita, les burgesies, per un cantó, han lluitat entre sí per defensar els respectius interessos: qüestions comercials i productives (el corredor mediterrani/central és l'últim exemple), de repartiment del pressupost estatal, del repartiment de l'accionariat de grans companyies, etc., **però per altre cantó, han compartit un interès comú basat en la seva condició de classe dominant i explotadora de la classe obrera**. Ambdues burgesies han estat ben unides quan s'ha tractat d'aixafar les majories obreres i populars. **En cap moment de la seva història, la burgesia catalana ha aspirat a la independència**. Durant tot el segle XX tenim multitud d'exemples de col·laboració entre burgesies o entre els seus representants polítics.

La unitat esgrimida contra el poble treballador durant la Guerra Civil, el majoritari suport burgès al franquisme, la plasmació dels pactes constitucionals o el suport mostrat en la majoria de lleis i governs des de

la transició certifiquen aquesta tesis.

Des de fa anys aquesta política d'unitat i lluita s'ha popularitzat com la política del «peix al cove», o de manera despectiva, com la de «la puta i la Ramoneta».

On som ara?

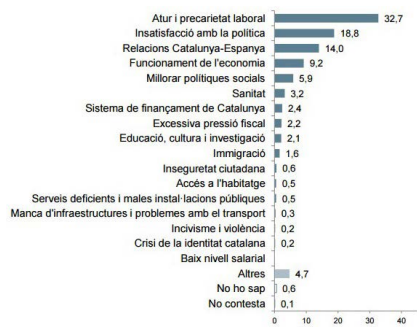
Al segle XXI, però, les coses semblen, aparentment, funcionar diferent. La crisi política i institucional sembla que es dona en plans de ruptura. **Què ha canviat?**

Segons les posicions espanyolistes el que ha canviat és que certs dirigents que abans eren cabals i responsables han embogit sense saber el perquè i han arrossegat el poble català rere el seu deliri gràcies a la instrumentalització dels mitjans de comunicació. Tot i que l'ús partidista dels mitjans de comunicació catalans és un fet obvi (igual que els espanyols), explicar un fenomen social d'aquesta envergadura per la bogeria d'uns pocs polítics és absolutament ridícul.

Segons les posicions independentistes, l'Estat Espanyol ha arribat a un punt de menyspreu de la voluntat i identitat dels catalans tan greu que centenars de milers de persones han dit prou i el tema ha explotat. Si bé és cert que la lògica centralista de l'Estat ha afectat a certes inversions o que hi ha hagut un atac contra la llengua i la cultura, s'ha d'admetre que la situació de Catalunya respecte Espanya ha passat durant el segle XX per etapes pitjors.

Per altra banda, analitzant les preocupacions dels catalans en les enquestes del CEO, podem extreure'n que **la principal no és, ni molt menys, la relació Catalunya-Espanya, sinó la suma de problemes sociolaborals** com l'atur, la precarietat, l'educació, la sanitat, les pensions, etc. En canvi, sobre aquestes preocupacions, causades per l'existència del capitalisme i fonamentades en l'antagonisme entre la classe obrera i la burgesia, no hi ha hagut mobilitzacions tan nombroses com les dels 11 de setembre. El discurs que situa el

procés independentista com una conseqüència genuïna del malestar majoritari de la ciutadania catalana és parcial i genera paradigmes i conclusions que acaben **llançant sorra als ulls de classe obrera, per fer-la sentir més a prop dels seus explotadors que no pas dels seus germans i germanes de classe dels pobles d'Espanya.**

Cap d'ambdues versions desvetlla la realitat dels interessos en joc en aquest conflicte perquè bona part de la clau està en el suport popular que cada bàndol és capaç d'aglutinar. Al ser la classe obrera i els sectors més desfavorits l'àmplia majoria de la societat, la clau entre els ideòlegs espanyolistes i independentistes és generar un discurs que tracti de fer passar els interessos d'un o altre costat com els interessos reals del conjunt de la societat. Com que això no està sustentat en la realitat, com després veurem, ambdós discursos necessiten altes dosis de manipulació.

Què s'amaga doncs, darrere el procés independentista?

L'arrel del conflicte és el lucre o l'interès econòmic, un interès de classe que, més o menys legítim, hem de saber destriar i analitzar. En cas contrari ens faran passar interessos aliens per propis i acabarem participant en lluites sobre les que no hi tenim cap possibilitat de superar els nostres problemes reals com a classe obrera.

El «procés» creix sobre problemàtiques polítiques: anul·lació de l'Estatut votat pels catalans, atacs a la llengua i la cultura, baixes inversions en certs sectors, etc. Però el «procés» tal i com l'entendem avui, com a procés independentista (no pel pacte fiscal

o altres iniciatives), esclata durant els anys 2011-2012, en els moments més durs de la crisi econòmica, i amb unes claus que van molt més enllà d'aquestes problemàtiques reals.

L'element clau per entendre el procés independentista són les conseqüències del desenvolupament lògic del sistema capitalista. Les lleis econòmiques d'aquest sistema, basades en l'acumulació de capital, la competència i l'anarquia en la producció condueixen inexorablement a les següents conseqüències: concentració del capital en cada cop menys mans; empobriment relatiu, i de vegades absolut, de la resta de la població en què no es concentra el capital; i creixement dels monopolis que dominen branques de la producció i, fins i tot, països sencers.

En resum, **el sistema capitalista es basa en l'explotació massiva d'una majoria social**, la classe obrera, per part d'una minoria parasitària, la burgesia, que s'enriqueix a costa de la plusvàlua, el treball no remunerat dels primers.

La creació del bloc oligàrquic-burgès espanyol

La històrica burgesia catalana va anar concentrant el seu capital durant tot el segle XX, creant importants monopolis i ampliant els mercats, en principi, a la resta de l'Estat i després a nivell internacional. Paral·lelament, la burgesia espanyola va anar seguint un procés similar, alhora que compartia zones de mercat amb la burgesia catalana. Les lleis de l'economia van anar operant i, **a finals del segle XX i principis del segle XXI**, al calor de l'impuls econòmic i de les grans privatitzacions de monopolis públics, **es va esdevenir un procés de fusió de capitals** en forma de compartició accionarial de les grans companyies. Aquest procés es va donar de la mà de la integració dels monopolis espanyols dins del sistema capitalista-imperialista internacional i de l'homologació de les formes de dominació amb els països de la Unió Europea. Actualment, la interrelació de capitals és profunda i la majoria

de grans oligarques nascuts a un i altre costat de l'Ebre comparteixen accions dels principals Bancs i companyies del IBEX 35. **Tot això, ha creat tal comunitat d'interessos entre les diferents burgesies de l'Estat Espanyol, que s'esdevé imprescindible parlar d'un bloc oligàrquic-burgès espanyol.**

En la contradicció d'unitat i lluita que governava les relacions inter-burgeses al segle XX, ha acabat predominant la unitat dels sectors monopolístics. **El bloc oligàrquic-burgès no és ni català, ni basc, ni madrileny, és un bloc de caràcter espanyol** en tant que la seva base d'acumulació i dominació ja no és nacional, sinó estatal. Això té un reflex directe en l'àmbit polític, ja que la nació catalana ha deixat de ser un projecte útil per a l'alta burgesia catalana. Els seus històrics representants polítics (CIU) s'han vist desplaçats, cosa que significa un element diferenciador de la situació al segle XXI i que en cap cas es revertirà. **L'oligarquia a Catalunya ja mai més tornarà a defensar, mantenir o promoure la nació catalana.**

El bloc oligàrquic-burgès pot arribar a tenir interès en el «procés», però no en la independència, en tant que el primer situa a la classe obrera en batalles fàcils de reconduir i alienes a la defensa independent dels seus interessos.

El paper dels sectors intermedis en el conflicte entre el món del capital i del treball

Enmig de l'oligarquia i la classe obrera hi ha un sector que pateix les tensions contradictòries del sistema, la **petita burgesia**, una classe social propietària de petits negocis i que aspira a fer-los créixer o, al menys, a mantenir la seva petita parcel·la

dins del mercat. Tot i ser una classe molt nombrosa, el sistema tendeix a deixar-li cada vegada menys espai. El poc marge de beneficis que aporten els negocis de la petita burgesia dificulta la competència amb els grans monopolis, els quals augmenten la seva força en un sistema que tendeix a la concentració de capitals.

El somni **d'ascendir en l'escala social** es compleix en molt pocs casos, mentre que són majoritaris aquells en què els negocis de la petita i la mitjana burgesia tenen grans dificultats per sobreviure i, fins i tot, no poques vegades, han de tancar. Aquesta situació l'anomenem **procés de proletarització**, i és una constant dintre del capitalisme que s'accelera especialment en moments de crisi com la viscuda recentment.

l'element clau que explica l'impuls del procés independentista ha estat el procés de proletarització accelerat viscut per àmplies capes de la petita i mitjana burgesia catalanes en els moments més durs de la crisi econòmica. A més, la desaparició d'un mercat nacional català, profundament interrelacionat amb el d'Espanya ha radicalitzat aquestes capes que veuen com "el seu món" -o context de subsistència- desapareixen.

Per tant, la proposta política d'aquesta classe ha estat marcada per dos elements:

1) Pel fet que **la gran burgesia catalana s'ha fusionat amb la de la resta de l'Estat i s'ha convertit en burgesia espanyola**, perdent el marc nacional i deixant de representar els interessos del territori sobre el que se sustenta el mercat de la petita i mitjana burgesia.

2) I més important, per **l'amenaça massiva de proletarització que li ha fet aixecar una proposta de confrontació** radicalitzada contra les conseqüències del capitalisme monopolista actual, però no contra el capitalisme com a sistema, ja que desitja un capitalisme que no tendeixi a la concentració de capitals, sense grans corporacions i basat en el règim

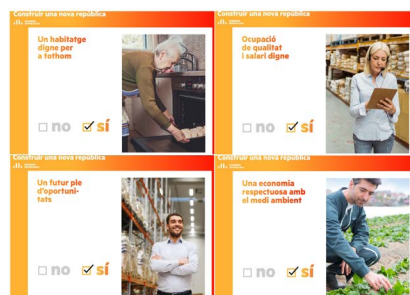
de petites propietats com les seves.

Tot això, ha dut a la petita burgesia a desenvolupar una proposta política amb un cert grau de **confrontació contra la classe oligàrquica**, però sense generar cap **moviment de ruptura o independent d'aquesta.**

Què representa la República Catalana?

La pedra angular és l'intent de donar marxa enrere en la roda de la història, tractant de revertir l'inexorable avenç del sistema capitalista, protegint els interessos dels petits negocis enfront els grans monopolis. És una proposta reaccionària i utòpica, ja que el sistema capitalista es desenvolupa de forma imparable per lleis independents de la voluntat humana que van cap a endavant, no cap enrere.

Per altra banda, és una proposta de contingut popular en tant que àmplies capes del poble intenten aconseguir parts dels pastís de poder de l'oligarquia. Al no estar l'Estat espanyol disposat a defensar aquest proposta, el projecte de la petita i mitjana burgesia catalana passa per la fugida endavant, proposant una independència contra-natura a la fi de garantir **un micro-espai capitalista on les lleis d'aquest actuin de manera diferent a com ho fan a la resta de països del món.**

La imatge utòpica de la República Catalana de la ANC i l'independentisme no està creada, però, tan sols a ulls de la petita i mitjana burgesia. És també una proposta de profunda càrrega ideològica que situa cants de sirena a la classe treballadora. La utopia d'una Catalunya independent amb un capitalisme de característiques controlables, un capitalisme de rostre humà, **busca vendre a la classe**

obrer a un fals projecte en què la seva explotació es veuria mitigada (no eliminada) i la seva qualitat de vida augmentaria.

El fet de pensar que en una Catalunya independent es tractaria millor la classe treballadora, o que un estat capitalista català tendiria a distribuir més la riquesa, a part de ser una idea naïf, és una concepció amb certa càrrega xenòfoba, ja que ve a dir que la misèria de la classe obrera ve donada per una maldat intrínseca de certs burgesos espanyols que no tenen els burgesos catalans. S'ha de deixar ben clar, que **la burgesia, sigui quina sigui la seva nacionalitat, es guia per la llei de la màxima extracció de plusvàlua**, és a dir, que tendeix a explotar a la classe obrera el màxim que pot. S'ha de trencar doncs, amb la idea que, pel sol fet d'aconseguir una Catalunya independent, la classe obrera viuria millor. **La nostra classe només millora les condicions de vida quan lluita contra la classe dominant i la fa cedir.**

És viable el «procés»?

Però les visions utòpiques, allunyades de la realitat, no es tenen només sobre una hipotètica República Catalana, es tenen sobre el mateix procés independentista.

Un Estat és la materialització del poder d'una classe social. En el cas espanyol, el poder de la oligarquia sobre la classe obrera i sectors populars, independentment del partit polític que hi hagi a la Moncloa.

Per parlar de la ruptura d'un Estat per crear-ne un altre, cal parlar de relacions de poder. **L'oligarquia espanyola no acceptarà mai un debilitament del seu marc d'actuació**, i encara menys en el cas de Catalunya que, a diferència d'Escòcia, és un dels pilars econòmics de l'Estat. Tampoc a nivell geo-estratègic hi ha actors internacionals especialment interessats en la fragmentació de l'Estat per debilitar els monopolis espanyols.

En aquesta situació de domini absolut de tots els ressorts del poder, l'oligarquia **no té cap motiu per negociar una possible independència**. Els principals partits polítics espanyols, fidels defensors del status quo, es ceneixen a aquest guió, incapaços de donar una solució política al que està passant. L'independentisme s'ha quedat sense marge de maniobra. Apareixen a partir d'aquí dos discursos idealistes:

1) Aquell discurs que apel·la a l'inevitable de la independència en cas que es doni una nova manifestació de democràcia i civisme, ja sigui amb un referèndum o amb noves mobilitzacions populars.

2) Aquell discurs que diu que quan l'Estat impossibiliti el referèndum i apliqui amb més fermesa la via judicial, els Estats europeus, amb un gran "esperit democràtic", intervindran en el conflicte.

Cap d'aquests discursos té cap base real, donat que **el poder del capital se sustenta en la força i no en la democràcia**. Els Estats capitalistes responen als interessos econòmics dels seus monopolis, no guiats per la defensa dels drets humans. Els EEUU van envair l'Iraq per obtenir-ne els recursos naturals, no preocupats per la democràcia. Cap Estat d'Europa ha aixecat la veu contra la recent

repressió desplegada a Turquia ja que aquest és un aliat clau per tancar la porta a milions de víctimes refugiades.

Poc a poc es va visualitzant l'únic horitzó realista per l'independentisme i tots els defensors del dret a l'autodeterminació, horitzó que fa temps que els comunistes anunciem: que no hi haurà cap possible procés d'autodeterminació i, per tant, tampoc d'independència, sense enderrocar el poder estatal de l'oligarquia. A l'oligarquia mai se l'aparta del poder d'una manera pacífica, doncs està sempre disposada a utilitzar tots els mitjans al seu abast per mantenir el seu règim d'interessos. Per enderrocar el poder de l'oligarquia es requereix, tal com la història demostra, sí o sí **un procés revolucionari**.

Està l'independentisme disposat avui a tirar endavant un procés revolucionari? La resposta a aquesta pregunta és rotundament no. L'independentisme avui no té ni múscul ni capacitat de resistència per afrontar una confrontació real amb l'Estat. I això no ve per una condició covarda intrínseca dels catalans, si no en la condició de classe del «procés». La petita burgesia no és una classe revolucionària i per tant els moviments polítics que desenvolupa no tenen unes característiques (ideològiques, polítiques i organitzatives) revolucionàries. I en el fons la classe obrera intueix que aquesta no és la seva lluita, i cap funcionari està disposat a jugar-se la seva feina per anar a votar sobre la independència. **En definitiva, el procés independentista està abocat al fracàs degut a la classe social que el fomenta, dirigeix i li dona forma.**

El Govern espanyol l'únic que ha de fer per guanyar aquest pols és controlar els seus sectors més proto-feixistes i esperar a que **el «procés» es consumeixi per les seves pròpies limitacions**. Quan això passi només caldrà una combinació de frustració i alguna oferta d'encenalls econòmica perquè l'independentisme sigui incapaç de mantenir la Generalitat. Sense la gasolina injectada des de

la Generalitat i els seus mitjans de comunicació, l'independentisme es rebaixarà, amb molta seguretat, a un controlable 30%.

La classe obrera ha de reprendre el seu camí

Hem parlat de la confrontació que es manté entre la gran oligarquia, representada pels principals partits espanyols i l'Estat, i la petita i mitjana burgesia catalanes, representades pels partits independentistes i la Generalitat. Però en aquest procés, quin paper hi juga la classe obrera? **La classe obrera no ha tingut cap paper protagonista en aquest procés** i s'ha mantingut en un rol subsidiari, sent utilitzada com a carn de canó pels dos projectes enfrontats.

EL 2008 esclatava una de les majors crisi capitalistes que es recorden i ràpidament aquesta va afectar Espanya. Després d'un període de contenció basada en la injecció massiva de diners per part de l'estat en certs sectors de l'economia (com la construcció amb el Plan E), la virulència de la crisi es va desfermar.

Amb una rapidesa increïble el capitalisme va destruir milions de llocs d'ocupació. L'Estat va actuar, com sempre, en benefici de la classe dominant, promulgant lleis i reformes laborals que facilitessin l'acomiadament i abaratissin la mà d'obra. Mentrestant, redistribuïa el pressupost per traspasar milers de milions de les rentes del treball indirectes a les rentes del capital. Les conseqüències les va patir la classe obrera amb fortíssimes retallades als sectors públics: educació i sanitat.

Davant l'agressió de la patronal i el Govern (tant català com espanyol) a la classe obrera, aquesta va reaccionar amb lluites defensives. Es van convocar **tres vagues generals i centenars de conflictes amb un fort protagonisme obrer** es van donar per

tot el territori. El Govern d'Artur Mas estava a la corda fluixa.

La classe obrera va lliurar aquestes batalles sense direcció política del seu Partit, el partit propi i genuí de la classe obrera, el Partit Comunista. La immensa debilitat del Partit Comunista va donar a aquestes lluites un caràcter espontaneïsta que la petita burgesia va saber aprofitar. La petita burgesia entra en escena política, davant el fort procés de proletarització, amb dues propostes pròpies, el 15M i el procés independentista. Va entrar en els pitjors moments de la crisi, canalitzant el descontent social i donant una direcció política basada en els seus interessos i no els de la classe obrera. Per un costat es promovia el discurs de que el problema era la gestió corrupta del sistema capitalista i que s'havia de canviar de gestors per uns més eficaços o legals. Per un altre costat es promovia el discurs en el qual tots els mals de la classe obrera provenien d'Espanya, i la solució passava per la independència. Dues versions d'un mateix fet, aprofitar el descontent de la classe obrera per redirigir-lo cap a lluites contra certes conseqüències del capitalisme per buscar una reforma d'aquest, però buidant tot contingut contra el propi sistema d'explotació capitalista. **La classe obrera va deixar de ser un subjecte protagonista de les lluites per passar a ser un subjecte passiu que es va enrolar sota una bandera que no és la seva.**

Convergència Democràtica va saber aprofitar i promoure aquest canvi. Artur Mas va passar en poc temps de tenir peu i mig fóra de la Generalitat a ser un dels presidents amb major grau de suport popular. **La lluita radical obrera va ser derrotada just en el moment en què el sistema passava per més dificultats.** La derrota de la classe obrera ha facilitat que el sistema capitalista pugui sortir de la crisi tal com desitjava, basant-se en l'increment del grau d'explotació de la classe obrera. **Després de la crisi el capital s'ha concentrat, els rics son més rics i els treballadors som més pobres. Avui tenim molts**

menys drets que el 2008.

El camí independent de la classe obrera

Què ha de fer la classe obrera en aquesta situació? La classe obrera ha d'aprendre de les seves experiències, i per tant ha d'organitzar-se per crear un moviment amb orientació netament obrera on es defensin els seus interessos per sobre dels patrons. **Per fer-ho es necessiten afilar les eines principals amb què històricament ha lluitat la classe obrera, els sindicats amb orientació classista i el Partit Comunista.** És amb l'organització obrera i les lluites obreres amb què la nostra classe pren consciència de classe com a tal i esdevé un subjecte independent capaç de desfer-se de tota influència burgesa, combatent per interessos propis i no aliens, amb horitzó **d'una societat de treballadors lliures d'explotació.** La lluita del poble català per decidir el seu futur, per adquirir **el dret democràtic de l'autodeterminació,** serà una realitat en aquesta societat socialista-comunista.

El nostre camí és el de la independència de la classe obrera, únic camí que permetrà la llibertat de Catalunya com a nació.

Ni l'espanyolisme defensor del status quo ni l'independentisme amb propostes utòpiques irrealitzables, serveixen als interessos de la classe obrera, tenen un segell de classe aliena a aquesta. Mentre la nostra classe es divideix en funció del nacionalisme que defensa PP o PDECat (i en ocasions també ERC), aquests es posen d'acord en el Congrés dels diputats per aprovar lleis i reformes lesives en contra de la nostra classe. L'últim cas el tenim en el decret contra els estibadors.

Hi ha posicions benintencionades de part de l'esquerra que formulen l'independentisme com quelcom funcional a la lluita de la classe obrera. Segons aquestes posicions, una ruptura de l'Estat espanyol obriria una finestra d'oportunitat per avançar posicions per la nostra classe. En cas que la ruptura d'Espanya fos possible sense enderrocar tot el

poder dels monopolis aquesta tesis seria encertada. Però com que això no és així, aquesta tesis aboca a la classe obrera a posar-se darrera de la petita i mitjana burgesia en un procés que acabarà, amb la màxima seguretat, en fracàs. Aquesta tesis advoca perquè la classe obrera abaixi els braços precisament en el moment en què més els necessita. Aquesta tesis ha ajudat a dur-nos a la derrota en aquesta crisi i a futures derrotes mentre segueixi viu el «procés».

La condició d'altíssima improbabilitat -quasi impossible- de la independència de Catalunya dintre del capitalisme és el que invalida aquesta tesis i la converteix en quelcom summament perillós per la nostra classe.

Les condicions de concentració del capital a Espanya fan inviablès qualsevol procés de ruptura. **Capitalisme i autodeterminació, en el cas concret de Catalunya, s'han tornat conceptes absolutament irreconciliables.** Tan sols en el marc d'un procés revolucionari en el marc espanyol, és a dir estatal, en què la classe oligàrquica sigui definitivament substituïda en el poder per la classe explotada, la classe obrera, es donaran les condicions materials per donar un real dret a

l'autodeterminació de Catalunya.

La classe obrera de Catalunya, amb la de tota Espanya, té dipositat el seu màxim interès en la unitat contra el cohesionat bloc oligàrquic-burgès que empra l'Estat com a l'eina garant de la seva dominació de classe.

En conclusió i coherència amb tot allò exposat, **Comunistes Catalans-PCPE** fa les següents crides a la classe obrera i als sectors populars:

1) **A enfortir la lluita obrera.** A enfortir el sindicalisme classista i combatir i les files del Partit Comunista. A lluitar contra la penetració de les idees d'altres classes socials dintre la nostra classe com són la socialdemocràcia i tot tipus de nacionalisme.

2) **A lluitar per la unitat de tota la classe obrera,** organitzant-nos en un projecte comú per enderrocar un enemic comú, el bloc oligàrquic-burgès. A acabar amb tot tipus d'incitacions i prejudicis entre pobles que busquen dividir-nos com a classe. A cultivar el respecte i la fraternitat entre tots els pobles i nacions d'Espanya.

3) **A defensar el dret a l'autodeterminació com un dret propi de Catalunya com a nació.** Això vol dir a defensar que Catalunya pugui esdevenir el que desitgin els catalans, arribant a la independència si és el que majoritàriament es vol.

4) **A no sumar-se a les lluites alienes tan si són promogudes des de les forces de la Generalitat com**

de l'Estat espanyol. Qualsevol suma en aquesta orientació debilita el punt 1. En aquest sentit **la nostra classe no es pot sumar al procés participatiu del 1 d'Octubre ni als actes de boicot que es realitzaran.** L'1 d'Octubre no hi haurà un referèndum d'autodeterminació ja que la Generalitat no té la capacitat d'implementar el previsible resultat. La voluntat de que ho sigui no el converteix en tal cosa. Sumar-se al procés participatiu, més enllà d'una reivindicació al vot, és un aval a les forces independentistes per rentabilitzar la confrontació i encarar-se en millors condicions a unes eleccions autonòmiques i seguir allargant l'agonia de la classe obrera.

5) **A condemnar a qualsevol sortida reaccionària per part de l'Estat,** sobretot si es produeix contra les masses o contra la llengua i cultura catalanes. A rebutjar també, en cas de produir-se, la repressió contra els actors socials del procés independentista.

Comunistes Catalans
Partit Comunista dels Pobles d'Espanya